

Jolanta Smane: «Niu ir eistais laiks cylvākim īt dzeivuot iz laukim»

Jana Skrivļa-Čevere

Rēzeknis nūvoda Dekšūoris pogosta «Slāņu» sātā nu jau sastū godu saimnīkoj Smanu saime – Jolanta i Juoņs, kūpā ar pruoṽv bārnu pulceņu – Rūdi, Emīlu, Mārtiņu i Laimu. Juoņs pa nedeli struodoj Reigā, bet Jolanta leidzās ikdīnys dorbim pa sātu aktīvi īsaista ari pogosta i nūvoda dzeivis veiduošonā. Par tū, kai jaunuo saime izlēme atsagrīzt iz Jolantys dzymtū sātu, kas jau kaidu šalteņu ikdinā stuoṽēja tukša, kas ir tys dzyņuls, kas līk īsaistaitei vys jaunuos sabīdryskuos aktivitātēs, i par kū koza ir vīns eistyn breineigs lūpeņš – par tū myusu sarunā ar Jolantu.



Jolanta i Juoņs Smani ir boguoti vacuoki – jūs ikdinu prīceigom kruosom kruosoj dālī Rūdis, Emīls i dveineiši Laima i Mārtiņš. Attālā – mozi nupat nūsvīniejuši Biemeibys svātkus

Īvodam pastuosti – kas tu esi, kū dori, kas beji da atsagrīžsonai iz laukim.

– Tei, laikam, ir vyssarežgeituokuo daļa – pastusteit par sevi. Eisumā – dzymuse, auguse Dekšūrēs, muocejūsēs Reigā, kur pavadeiti 10 godi. Tī īsapazynu ar veiru – jis ari ir latgalīts, nu Vuorkovys pusis. Bārni auga, i pīļņem lāmumu, ka juobrauc dzeivuot iz laukim, pyrms bārni suokuši skoloūs īt. Veirs palyka struoduot Reigā, īšpieju rūbežuos struodoj atuoļnuotai, bet puorsvorā pi myusu tik pa breivdīnom brauc, es poša kaidu breidi struoduoju atuoļnuotai.

Maņ ir socialī zynuotņ magistra grāds ekonomikā, bet pa vȳdu ir daudzi citi diplomī, tymā skaitā uzjiemiej-darbeibā i vadeišonā. Ar mozim dveineišim asmu absol-viejuse Jiekabpils agrobiznesa koledžys Borkovys struk-turvīneibu i īģivuse lauku īpašuma apsaimnīkuotuoja kvalifikaceju, bet 15 godus nūstruoduoju Valsts vidis dī-nastā. Beju zivju inspektore i paraleli uzraudzojam vidis aizsardzeibys praseibu īvārušonu Reigys ūstā i iz lelajim kugim. Puorsaceļūt iz dzeivi laukūs, struoduoju tymā poša dorbā, bet nu vairs ar papeirim i nu sātys. Principā bejom pirmī mohikāņi ar vēļ vīnu meitini, kas struoduoja atuo-

ļnyuotai. Daudzim tūlaik lykuos – cik forši, jiusim sātā vīnmār spūdra nūteikti i tt. Tagad ar kovidu visi parprūvēja itū garšeiģū maizi pāest – struoduot atuoļnyuotai – i lela daļa saprota, ka uotruok gryb atsagrīzt ofisā.

Ar bārim kūpā struoduot kovida laikā beja, gūdeigi sokūt, katastrofa. Visi runoj par tū, ka školāni cīš cītuši, socializiešonus tryukumu i tt., bet, munupruot, vysvai-ruok ir cītušys muotis. Lai naizdadzynuotu sevi da gola, beidžu struoduot i itū laiku veļteju saimei, sātai, poš-izaugsmei, socialajom aktivitatem. Kod beidžu struoduot, dūmuoju, nu byus daudz breiva laika, varēs gruomotys laseit, vēļ vysa kuo, bet tuo laika taipat nav. Ka esi kusteigs cylvāks, vīnmār atrassi, kū dareit. Gruomotom laika saīt vīņ zīmā – tymsi vokori, dorbu mozuok, eisuoks sūls. Bet nūteikti nanūžaloju, ka asmu ar bārim atguojuse iz laukim dzeivuot. Bārni zynuos, kai kozu slauc i kai buļbys aug.

Principā iz laukim atsagrīzt izlēmt deļ bārnu?

– Eistineibā maņ jau seņ kaitnyojuja tei leluo pīlsātā i ilgais ceļš iz laukim. Kāruojuos lauku mīrs. Taipat pa vosorom braukuojom, sējom i audzējom duorziņus, pogrobā zaptis pīvuorejom – vysu pa drukšai voduojom leidza iz Reigu.

Ar mozim bārim dzeivūklī sēdēt nav nikaida prīca, a, ka siedī smīluš dūbē kūpā ar jim, taipat sātā nikas nanūteik. Laukūs bārnus izlaid pogolmā, i jī tīpat pogolmā dorbojās, redzieju, ka bārni prīceigi, apmīrynuoti. Vīnu rudini, atsa-grīžūt Reigā piec atvaļīnuojuma laukūs, beja, ka bārni īt pa tū i prosa: «Mammu, kāpēc te visi cilvėki ir dūsmīgi?». Laukūs cylvāki ir prostuoki, komunikabluoki, laipnuoki, smaideiguoki, izpaleidzeiguoki, turīs vīns ar ūtru vairs kūpā, kaimiņš kaimiņu zyna. Pīlsātā ir tai, ka it kai esi burzmā, tok kotrs dūmoj par sevi, kotrs sovā olā sēd. Kai izej nu sātys, tai tei burzma kai skudrupūznī tevi aizraun, i vyss.

Laukūs, ka koč kuo datryukst, var aizīt pi ūtra aizajimt. Ka kozom pīns beidzās, var pi kaimiņinis piec pīna aizīt, taipat ar duorzim vīns ūtram paleidz. Ka vajag koč kur aiz-braukt, sarunoj kaimiņu, lai pušdīnēs kozys pasaver, pa-dzyrdyno, a vokorā jam pīna litreiti par tū īdūd. Pavysam cyta atmosfera – ar kotru kaimiņu sovy attīceibys, sova sa-darbeiba, naesi vīns. Ir labi, ka ir ar kū apsarunuot, ir kas ceļu puorbrauc, snīgu īmeica pa zīmu.

Tūmār lauki palīk tukšuoki...

– Ir ari laukūs cylvāki, kas ir uzziemeigi, kužyno, jās, ir kas brauc, struodoj iz Rēzeknis, Preiļu, Modūnis, Jiekab-pīls pusi voi iz Varakļunim. Gona lela daļa uzjiemieju, kas Varakļunūs dorbojās, ir dekšūrīši, tai ka čakli, gudri cylvāki te dzeivoj. Ari škola ir i izaver, ka vēļ vysmoz kaidu laiku byus.

Ir jau, prūtams, ari kur tukšums, i, par tū tukšumu runojūt, kaityno, ka apleik tik daudz tukšu sātu. It kai vysi gaida jaunus cylvākus, bet eistineibā nivīns tuos tukšuos sātys eisti nagryb puordūt: tur i pyudej – ni pošam teik, ni cytam. Voi gaida peņsejis i tod īs dzeivuot? Ka pats vacs, vairs nav tik vīglai īsadzeivuot. Dūmoju, ka lobuok čalom pīpīļdeita ustoba, na trupieckšnu kaudze, ļauguse zuoļē da ozūtei.

Poši asom garū zuoļi puovuši, lūgus mainejuši, ceplūs puormyuriejuši, iudīni īvykluši ustobā, turpynojam īkūpt duorzus, šū tū pīrņemotējam. Vīnim pošim bez dzedim i babom i ar mozim bārim, vysu nedēļu struodojūt, tei ir troka padareišona. Itymā jūmā pītryukst valsts voi poš-valdeibys atbolsta.

Vys pīmini kozys. Par kū izliemit taisni itūs lūpeņus turēt?

– Nui, kozu myusim ir daudz, slaucamys vairs kai desmit, kūpā ar kozlānim i dažom vuškom – ap 30. Es jau smeļūs, ka maņ ite kozu panseja – nu vysom pusem syta. Ļauds patur, patur, saprūt, ka nabyus i nav kur līkt, i mes tod savuocam. Niu beidzamuos nu Skrīveru i Bolvu pusis atvastys.

Kod vēļ braukuojom pa vosorom vīņ, saprotom, ka vīna nu problemom, kas ir Dekšūoris pogostā, ir latvāni. Tod nu dūmuojom, kaidu lūpu turēt, lai paleidzātu ceineitīs ar tim latvānim. Beidzamou izvēle beja storp kozu i vušku, i kozu izavēlējom par tū, ka jei ari pīna īdūd. Turkluoit ko-zys pīns ir ļūti vierteigis i veseleigs. Tagad arī dažodeibai dažys vuškys dabuojom.

Kozu audziešona vyspuor dīzgon aizmiersta ryupola. Koč gon, braukojūt apleik, niu bīžuok var satīkt kozys, kaidam pi sātys gonūtīs. Munupruot, nu jūs vīni īģivumi vīņ – zuoļe nav juotrimmerez, sīna daudz naapād (puors kozom pat ar izkapti var pīplaut), īdudņa nav juonas kai gūvei spaņim – ar vīnu spaneiti lelu boru var padzyrdy-nuot. I kur nu vēļ pīneņš, bīzpīneņš, sīreņš – pošī paādusi i kaimiņim teik. Taipat gorda gaļa i vierteigi tauki.

Nu kozys pīna vysa kuo var pagataveit. Ka izīt ļusts, soltū zupu ar kefiru var sataiseit – ka pypyrus damat, nivīns nasmuodej. Sīru gataveju i parostū, i kausātū, pat saldiejumu taisom i taidus kai kefira dzierīņus – skuobys ūgys ar drusku cukra i pīnu samāļ blenderī, i saīt taids kai kefira dzierīns. Breineigi gordi saīt bīzpīna blīni, eļļā vu-reituos bīzpīna bumbenis, bīzpīna sacapumi ar biemeibys garšu. Byutu vēļ juopaprīvēj kai Kleopatrai pīnā muti mozguot. Vysu kū var dareit. Vīneigi, kab kriejuma da-buot, tod gon ar aparatu juogrīž, navar nūsmelt. Lai ari kozai pīns ir traks, bet ir daudz smolkuoka īlboltomvīļa, par tū i lobuok škeļās, ir pīmāruotuoks cylvāka organis-mam. I tī jau tikai stereotipi nu senejim laikim, ka koza Staļina gūvs, ka pīnu dzarūt, var ar ierū encefalitu sa-slimt, ka brīsmiegi smirdiegs tys pīns. Es najiutu nikaida smirdieguma – soldons, garšiegs pīneņš, eipaši, ka jū pa-vysam svaigu lītoj. Tai kai man pīteik tys montys, tod burka nūstuoṽ iz golda da vokora, i vokorā jaunū pīnu īškā, a, kas puori palīk, tū raudzētīs voi sīru vuoreit.

Na veļti soka, ka koza kara laikā nu boda var izgluobt, i pat dzierdāts, ka senejī ļauds kozu ustobā turiejūši – akurāts i gudrs lūpeņš, var īmuoceit, kai pareizi uzavest.

Bet, ka suoktīs ar kozom, tod juosuoc ar slaucamu kozu, lai uzreiz ir pīns, cytaižuok, ka juogaida pusūtīs, diveji godi, cikom pyрмаis pīns pasaruodeis, var apnīkt tys process.

Tu esi nu tim, kas naspiej sēdēt rūkys kliepī salīcs – vys atsarūn kas na tikai sovā sātā, bet ari sabīdreibys lobā doroms. Nu jaunuoakuom aktivitatem pīmnama pučūdībys veiduošona Dekšūrēs pi dīķa. Kai roduos dūma i kai lūbes ar dorbim?

– Vyss pats kiedeitē atsateistēja. Vyspyrms tyka pī-duovtuos drapeit vosorys puču, kū īstateit Dekšūrēs, a pošvaldeibys pučūdībēs jau sovyas sateistys – juotaisa jauna. Šmuka vīta ir pi Dekšūoru dīķa, kas ir taidā kai pī-kalneitē i pasaver škotam, ka brauc īškā Dekšūrēs nu Varakļonu pusis. Tyka sajimta atļauja dorbuotīs, i ar dū-mubīdīm ķeremīs pi dorba.



Latvejīs dzimšonys dīnys tradicionāluo kūka



Koza ir vīns breineigs lūpeņš – i ari latvānim paleidz tikt golā, i gordu pīnu dūd



Smanu saime lobpruot īsaista dažaidūs pasaukumūs i aktivitātēs, ari sportiskuos. Attālā – pasaukumā «Ģimeņu sporta svētki – 2022» Vīļānūs

Vosorys pučēam taiseit jaunū pučūdūbi nasalyka pruo-teigai, padūmuoju, ka daudzuos sātūs ir pylns ar daudzga-deigajom pučēam, ar kū cylvāki varātu pasadaleit, i uzrak-stieju sludnyuojumu. Jau pyrmajūs pīcūs minotūs sajiemu ziņu, ka pučīs ir, var braukt iz duorzu i rakt, kū ačs karoj.

Tai mes pa nedēļu, pa vokorim ar bārim sarokom i ar kastem savoduojom vysu iz sātu nu Dekšūorem, nu At-spukys, nu Vīļānim i nu Varakļunim. Pošvaldeiba palei-dzēja ītaseit vītu – struodnīki paleidzēja valānu nūjimt. Tyka applauta zuoļe, atvastas māsluozyms i malnzeme. Formu izavēlējom vīnkurošu – opolu, lai var zuoļi vīglai applaut apleik. Garom braucūtīs gon vyķa iz zūba, ka sta-teituoju bejs vairuok nakai puču, bet eistineibā puču ļūti daudz beja, pat puori palyka. Tuos sastatejom pi kaimiņu krysta, kurs šūpavasar tyķa remontāts – žūdzeņš maineitīs, styprnyuots krysts. Tagad arī pučīs smukumam byus.

Šūgod varbyut nabyus tik kruošņa tei pučūdūbe, bet šaidys taidys pučēitis jau ir sazīdiejūs – rudzupučīs leluos, ūzuleitis, dīnzīdīs i īrīsi suok zīdēt, peonejom pumpurus applēsem, lai lobuok ļaug. Tī, kas tī iz vītyš dzeivoj, palaista, lai gon eistineibā ļūti lobā ļaigū saguo vysu īstateit – leits ilgi paleidzēja laisteit.

Tai myusim tei pučūdūbe topa. Prūtams, bez atbolstū-šim cylvākim tys nabyutu padoroms. I pīrks klauseitis, ka asūt ļūti daudz tūristu pi pučūdībīs.

Pošvaldeibā asūt īsnīgts projekts pi tuo pošā dīķa taidu kai atpyutys vītu izveidoūt – lapeneiti, gierbtuvi, sūleņus kaidus uzlīkt, cerams, izadūs i tū eistnyuot.

Muns sacynuojums par dekšūrīšim – mums ir ļūti daudz foršu, atsauceigu cylvāku, kas ir gotovi īsaistaitei voi ar dorbu, voi padūmu, voi morālī atbaļšteit. Ar jaunīti Sandī Mesteru taisejom vysaidūs pasaukumus, konkursus, par pīmāru, «Dekšūoru viktorinu» – vaicuojuumu spēli tīš-saistē. Pyrmajā godā beja daudz daleibnīku, paguojušā gon pīsasaceja moz. Partū izdūmuojom braukt apleik pi seniorim ar tim vaicuojuomim. Tei ari beja ļūti vierteiga pīrdeze – izarunuojom, izsamējom, daudz lobvieleigu vuordu sajēmē. Tim, kas dzeivoj vīni, vierteiguokais jau taišni ir tys, ka cylvāks atīt ar jim pasarunoj, pavoda laiku. Byutu jau labi, ka cylvāki tū i pošī pīsaduoṽuotu itaidim seniorim i paleidzātu koč ar kaidim seikumim atvīgluot jū ikdīnys sūli. Da tam vēļ myusim augt i augt.

Par aktivitatem runojūt, zynu, ka īsaistaī ari ar nūvodu saisteitus lītus.

– Nui, pīsadolu sapuļeš, kur izstruoduoja ilgtspiejeiģū strategeju jaunajam periodam Rēzeknis nūvodam i pīlsātai, taipat dorbojūs Dekšūoru pogosta īdzeivuotuoju konsul-tativajā padūmē. Beju aizalaiduse ari iz Latgolys kongresu kai Rēzeknis nūvoda īdzeivuotuoju puorstuovs.

Ir ļauds, kas vīnmār čiekst par valdeibu, par vysu kū. Tod gribīs saceit – nu, bet ej i dori, kū tu čieksti! Es na-čiekstu, es eju i dori, izsoku sovu vīdūklī, pateikami, ka jam vārā kaidys idejis i paleidz realizēt. Asmu saprotuse, ka, siežūt sātā i čiekstūt par vysu, nikas nasamaineis. Gribi kū maineit – ej i dori. I suoc ar sevi!

Vēļ esi īsaistaitejuse interesantā projektā «Latgalīšu kukne»...

– Nui. Tī vyss īsasuoce tai namonūt – sasapazynu ar meitom (*Ingridu Tāradu i Astrīdu Leščīnsku – J.S.-Č.*), Ingrida beja tei, kurai roduos ideja izveidoūt raidejumu *Facebook* par i ap latgalīšim i iedīņim, uzaicynuo i mani



Jolanta ar jaunuoakajim bārim cidoneju laukā

Foto: rezeknesnovads.lv



Vīns nu Jolantys hoblijim ir fotografiešona – eipaši sirdij tyvys i ainovys i saulrītī

pīsadaleit. Suokumā vyspuor runuot namuocieju, vairs kai atbaļšteituojs beju. Piec tam jau kai gaška pabeju, leidz tyku da pat vadeišonai. Ņiule jau vairs kai gods paguojs, tī dorbojūtīs.

Suokumā tī beja taidi pavysam tradicionāli latgalīšu ie-dīņi, tagad goduos ari koč kas myusdīneiguoks, nu cytu tautu virtuvīs. Suocem līkt informaceju ar par ikdīniškom lītom – vīglim receptim, čāja vuokšonu, sienų kalteišonu. Īte paldis juosoka ari myusu atbaļšteituojai Marutai Latkov-skai nu Vīļānim, kura paleidz latgaliskūs tekstus pakorigēt.

Gribīs, lai cylvāki atguodoj i pasavalk iz taidom vīn-kuoršom lītom, lai nadūmoj, ka vysu var gotovu veikalā sapierkt. Eistineibā mes daudz kū pošī varam izdareit, tik vajag dareit.

Kaidys tev pošai ir mīluokais iedīs?

– Captys buļbys. Sevišķi vosorā – ar kriejumeņu, tomā-tenim, seipuleņim, ogūrceišim. Vēļ nu biemeibys mīluokais i uotruokais iedīs ir batons ar pīnu i zapti. Pīmnynu, kai skraideji apleik, īskrīn ustobā, nīkuo nav – uzsmērej batonu, izdzer pīna kružku i gotovys, esi paieds.

Niu gon gūvs moz kas tur, nav kai seņuok, ka vysmoz vīna gūvs kotrā sātā beja, i zyrgi beja. Partū es grybu popu-larizēt kozu audziešonu – navajag tik daudz sīna, navajag tik lelu plateibu i – paieds esi, i vierteigys tys iedīs. I vēļ in-teresanta līta, kū audzejam, ir cidonejis. Ka squo ite dzei-vuot, uzraksteju projektu, sastatejom drusku vairs par hek-taru, niu puordīdu ūgys, sulu spīžu i syrupu vuoreju.

Soka latvītīs latvīšam ir lobuokais iedīs. Partū cenšūs byut cilvieceiga pret ikvīnu cylvāku, našķiroju ni dzymumu, ni vacumu, ni moka bīzumū, ni statusu sabīdreibā. Ka ir kū vaicuoūt, vaicioju, ka ir kū paleidzēt – paleidzu, ka ir kū iz-dareit – doru i nadūmoju, kū par tū citi padūmuos voi kas maņ par tū byus. Labi zynu, ka lobī dorbi atsagrīz ar uzveju pat taidūs breižūs, kod nīkuo ni nu vīna nagaidi. Zvaigznys sasalk i vyss nūteik. Na veļti ir teicīņs – kū siesi, tū plausi.

Kai tu raksturuotu, kas ir eistyns latgalītis?

– Eistyns latgalītis ir taidš, ka atbrauksi pi juo gostūs i aizbrauksi ar pylnuoku mašynu nakai atbrauci. Jis ir lob-sirdeigs, deveigs, izpaleidzeigs, čakls. Baigi nasasyudz i načekst, bet dora. Ka redz, ka cytam gore, tod dasamat paleigā – nasiež i nasaver pa lūgu, kai tī mūkīs.

Kaidā volūdā ar bārim runoj?

– Kai saceitu vyszynūšuoķī latgalīši – asmu nu tim griečinīkim, kas čīuliski runoj ar bārim. Tai īsaguojs vēļ nu Reigys laikim, i tū ir gryuši salauzt. I, jū vairuok kaidys puoramt nu molsys, jū gryušuok. Tymā pošā laikā jī dzierd, kai es ar citīm runoju latgaliski. Kod babys, dzedi atbrauc, runoj ar jim latgaliski. Bārni vysu saprūt i, ka gryb, koč kū ari pasoka. Paguojušū vosoru Emīls pabeja «Sūpluok» nūmetnē Rogovkys pusē, šūgod taisūs obus vacuokūs dālus pīseicis. Tai ka latgaliskais ir vysu laiku blokus. Taipat muocu bārim byut aktīvim, vadu iz vysaidīm pa-suokumim i sacēņseibom, kas nūteik apleicīnē.

Tu ari beji vīna nu tim, kas pacēle sauleitē lelū ak-mīni Dekšūrēs.

– Tū akminī meš zynuojom jau nu biemeibys. Izaruoda, piec izmārim jam pat, īspiejams, varātu dabuot dižak-mīņa statusu. Ir plāns ar laiku tī izveidoūt taidu kai tū-risma objektu.

Kod īlykom internetā informaceju, vairuoki cylvāki prasēja, kai pi juo nūkliut, apsavērt, kartīs syutieju. Vīteji, kas nazynuoja, guoja vērtīs, nu školys puorguojiņi guoja. Tī taida klusa vīta, nivīns blokus nadzeivoj, kryumeņūs ļaudzs. Īsuocem ar kaimiņim kryumus apleik teireit, bet paguojušā godā beja leluoka tolka, lai var normāli daīt.

Krystamuote stuosteja, ka, moza byudama, guojuse iz tū akminī pasēdēt, pamedītēt. Laikam jau koč kas tī ir, ka pīvalk. Mes ari guojom pasēdēt, kaidu gruomotu pala-seit – apleik stymys skraida, zači. Tagad ar bārim zīmys spelgūnt ar rogovom aizbraucam iz tīni, i vosorā aizejam. Visim pateik iz tīni īt.

Voi atlik laika ari kaidam hobijam?

– Šod tod grumotys palosu voi salīku kaidu puzzle. Itū vosoru sapņoju, ka byus breivuoks laiks, mož ūguos variešu pošā aizīt, maņ ūgys pateik laseit, ari sienpuot ļūti pateik. Taipat pateik īmyužnyuot fotografejuos dobyš skotus. Cytreiz radzu, kaida interesanta pamale saulrītā, skrīnu uotri aiz klāva nūbīļdēt. Cytreiz ari kur braucīt pa ceļam goduos skaista ainova. I tod maņ pateik storp tom daudzajom negā-cejom, ar kurom ļauds internetā mādž daleitīs, tīlkt koč kū skaistu, raideit taidu pozitīvu signālu. Voi kaidu dobyš skotu, voi iedīņa bīļdi – nūvīrztēt cylvākīm dūmys iz cytu vierzīni.

Tyvojās Juoni. Kai jiusu saimē teik svynāti itī i citi svātki?

– Ar tradicejom ir tai, ka parosti jau ļūti strikti īvāruot nav kod. Bet koč voi juonuzuoļu vainaguš sapeit i puškei-šus vāzēs salīkt, tāvam Juoņam vainagu nu ūzula zorim uzpeit voi kaidam kaimiņam, tys gon. Myusim tei Juoņū īla – ka vosorā visi vasarnīki sabrauc, vaira kai septeni Juoni. Zīmyssvātkūs, prūtams, ejam piec egleitis, rūtojam jū, kaidys lampenis izkarynojam, lai bārim pīrki, brei-numsveis aiz lūga padadzynojam.

Ir svareigi taidys parostys lītys dareit kūpā ar bārim. Iz Latvejīs dzimšonys dīnu ir tradiceja pagatavuoūt taidu vīnkurošu kūku, kurai bārni jau pošī zyna, ka vajag viersu ar kakao nūkaiseit, karģu šablону uzlīkt, nu pogroba at-nest sorkonu zapti i karģu uzlīkt vīersā. Nu taidīm it kai nīkim i veidojās tuos sirsneiguos biemeibys atminis, kurys pavoda myusus vysu myužu.

Kū tu varātu nūvēlēt tīm, kas vēļ tikai dūmoj par dzeivuošonu laukūs?

– Grybātūs saceit, ka niu ir eistais laiks cylvākim īt dzeivuot iz laukim. Es varātu nūvēlēt navīļkt garumā i dareit tū uotruok. Vyspuor jau agri pavasarī tys beja juoizdora, lai duorzus varātu sasēt, kū rudinī vuokt. Sevišķi, kai ir dzei-vuots pa laukim i struoduos atuoļnyuotai pa kovida laikim, radzams, ka tū var apvīnuot. Lobā dorbā var struoduot at-tuoļnyuotai, dzeivojūt laukūs i naizejūt nu sātys. Golvonais ir atrast tū vītu, kas pīsaista. Jo nabyusi eistajā vītā, eistī cylvāki nabyus apleik, nabyus tik vīglai īsadzeivuot.

Laiks kolpuot pošam sev, na citīm. Cik var mūceitis leluos pīlsātuos – cēpstīs nūpeļneit lelū naudu, lai samok-suotu lelūs riekīnus. Lobuok lai vosorā rūkys suop nu fi-ziska dorba, na nu datora pelīs dzonoušonys.

Eistineibā, pīduovoju izaicynuojuumu – ka puorzaceļs kaida saime itamā vosorā iz laukim dzeivuot – uzduovy-nuošu vīnu lobu kozu. Dasasokit! Aizbraukūs apsavērt, i, ka vyss gūdam, aizvesšu kozu.👍

Foto no Smanu saimis arhiva